

PHẦN XI

Cánh cửa hé mở, tên đàn em đưa vào cho Giao hộp cơm. Nếu hôm nào, nó “chị chị em em” với Đông Giao, hôm nay nó hách dịch ra lệnh:

- Dậy ăn cơm, rồi tắm rửa thay quần áo đi làm việc.

Làm việc ở đây là tiếp khách. Đông Giao nằm im như không nghe thấy, hần bực dọc quát:

- Tao nói rồi đó, lệnh của của anh Hùng, muốn no đòn thì cứ nằm ở đó.

Đông Giao ngồi dậy, cô không còn cách nào khác hơn khi chính mình dẫn thân vào hang cọp. Cô uể oải ăn cơm, những hạt cơm khô khốc rời rạc, nước chấm nhạt như nước lã.

Một giờ đồng hồ sau, cánh cửa mở, Đông Giao bị lôi đi, chúng đưa cô lên xe rồi vào một căn nhà có tầng hầm.

- Vào phòng đó đi!

Đông Giao nhắm mắt lại. Dưới ánh đèn mờ nhạt, một gã đàn ông đang đợi cô. Hần bật dậy khi thấy cô.

- Lại đây!

Hần đẩy cô ngã xuống giường, và như một con hổ bị bỏ đói khát lâu ngày, nhai nghiền ngấu con mồi mình bắt được.

Đông Giao mở to mắt. Cô không khóc. Một sự căm thù ghê gớm trong đầu cô. Nhưng đôi tay cô yếu đuối quá. Người khách thứ nhất, thứ nhì và không biết bao nhiêu nữa. Mọi nhận thức và cảm xúc đông đặc thành đá.

Đông Giao lơ mơ nghĩ đến Huy, đến Nguyễn Phương và con, cái chết của mẹ, giọt nước mắt của cha. Tất cả nhạt nhòa ...

Nguyễn Phương đi ra đi vào cho đến khi cây kim đồng hồ chỉ ba giờ sáng. Cô biết Đông Giao sẽ không về. Đông Giao thà sống với người xa lạ, chứ không sống với con và em gái của mình. Cô ôm bé Trúc vào lòng, lòng thẳm đau đớn. Cái chết của mẹ vẫn chưa cảnh tỉnh được chị sao Đông Giao?

Buổi sáng Hoàng Huy đến, anh giật mình vì vẻ mặt phờ phạc của Nguyễn Phương:

- Em bệnh hay sao Nguyễn Phương?

Nguyên Phương ứa nước mắt lắC đầu:

- Đêm qua chị Giao không về nhà.

Huy thừ người ra, chút tình cảm còn sót lại sánh cho Đông Giao chọt bay biểN. tại sao Đông Giao chưa chịu tình ngộ vậy?

Nguyên Phương nheN ngào

- Lẽ ra ngày hôm qua, em không nên để chị ấy đi một mình.

- Em nghĩ là em đi theo sẽ ngăn cản được Đông Giao hay sao?

Huy chua chát:

- Có lẽ đêm qua lại say rượu, lại sa đà ở chỗ nào đó rồi. Khi cô ấy không muốn làm lại cuộc đời, em có ngăn cản cũng vô ích.

- Em thực sự không muốn tin chị ấy quay trở lại con đường cũ.

Huy thần thờ. Đâu phải anh không tạo cơ hội cho Đông Giao, nhưng cô cứ muốn mãi bơi ra xa, và bằng lòng với cuộc sống không ngày mai đó. Thôi thì hãy để mặc Đông Giao với sự lựa chọn của cô.

Gã đàn ông dán đôi mắt hau háu vào người Đông Giao. Cô lạnh lũng đặt tay lên hàng cúc áo để mở ra ra, một hành động thành thạo nhà nghề. Túi nhục hay nỗi buồn gì cũng không còn tồn tại, khi chất nước cay cay nồng nồng đi vào thân thể, Đông Giao tỉnh rồi say, say rồi tỉnh.

Gã đàn ông bước tới, hấn bẻ xóc cô lên giường. Cánh cửa cũng vừa bật mở. Công an và đội kiểm tra văn hóa xông vào. Lố nhố bên ngoài người là người, những cô gái bán thân như Đông Giao và khách mua mua hoa đều bị bắt.

Hai ngày ở trại giam và cuối cùng tất cả được chuyển lên trại phục hồi nhân phẩm. Đông Giao cúi đầu đi, cô biết sẽ có ngày này và nó đã đến.

- Đông Giao, cô lên đây!

Vị cán bộ trại gọi Đông Giao vào phòng, nghiêm mặt:

- Trong máu của cô khi xét nghiệm , kết quả dương tính.

Đông Giao ngồi im, mắt nhìn lên cao cô cười chua chát. Cô sẽ chết trẻ, một cái chết được báo trước.

Cô ta quả thật lì lợm, kết quả xét nghiệm máu dương tính, vậy mà cô ta vẫn ngồi im. Nhân trừng mắt:

- Chị nghe tôi nói không vậy?

- Dạ, có nghe.
- Chị đã nhiễm HIV, cho nên phải ăn ngủ điều độ, rõ chưa?
- Rõ!
- Chị xuống phòng đi.

Đông Giao đứng lên, cô đi theo người cán bộ áp giải mình. Sao cô thấy bình tĩnh lạ lùng, chứ không bị sốc, hay gào lên điên cuồng. Cô có còn gì để mất nữa đâu, và nếu như mạng sống cũng không còn.

Nguyên Phươ~ng mở cửa, cô ngạc nhiên nhìn người khách lạ. Là Nhân! Anh mở to mắt nhìn Nguyên Phươ~ng. Lẽ nào Đông Giao vượt trại về nhà, và cô ta bình tĩnh mở cửa nữa.

- Ông tìm ai?

Đến lúc này, Nhân mới nhìn cái thẹo trên gò má trái của kẻ đang đứng trước mình. Anh đáp ứng:

- Tôi muốn tìm người nhà của cô Đông Giao.
- À, tôi là Nguyên Phươ~ng, em gái của chị ấy. Ông tìm Đông Giao có chuyện gì không? Chị ấy không có ở đây.
- Tôi là cán bộ của trường phục hồi nhân phẩm. Đông Giao bị bắt quả tang bán dâm, hiện đang cải tạo tại trường.

Nguyên Phươ~ng lặng người, cô thấy đau đớn~n như có ai xé nát tim mình vậy. Đông Giao không chịu trở về nhà, để dấn thân vào con đường tội lỗi đó. Cho đến bây giờ, Đông Giao mới chịu thức tỉnh.

- À! Tôi có thể vào nhà được không?

Sực tỉnh, Nguyên Phươ~ng gật đầu:

- Mời anh!

Nhân ngồi xuống ghế, trong lúc Nguyên Phươ~ng đi lấy nước mời khách. Nhân nhìn theo, anh phát hiện ra bước chân khập khểnh của Nguyên Phươ~ng. Có lẽ họ là chị em sinh đôi. Nguyên Phươ~ng trở ra với ly nước, cô đặt lên bàn:

- Mời anh uống nước!

- Cảm ơn. Tôi đến cho người nhà hay cô Đông Giao đã bị nhiễm HIV, trong nay mai cô ấy sẽ được tự do. Chúng tôi không nghĩ đến chuyện cách ly cô ấy, tuy nhiên rất cần sự quan tâm giúp đỡ của gia đình.

Khách ra về rồi, Nguyên Phương còn ngồi bất động, cô đau lòng đến muốn khóc cho to lên. Cô vừa giận Đông Giao vừa thương. Nhiễm HIV, ghê gớm quá.

Gọi điện thoại báo tin cho Huy mà Nguyên Phương không giữ được bình tĩnh. Cô khóc nức nở.

- Anh có thể về thành phố ngay chứ anh Huy?
- Anh sẽ về ngay. Chuyện đâu còn có đó, em hãy bình tĩnh.

Tờ báo nguyệt san xem xong, rõ ràng Đông Giao để dưới gối nằm của mình, bây giờ biến mất. Cô xúc tung lên mọi thứ.

- Ai đã lấy tờ báo dưới gối của tôi?

Im lặng. Tức mình, Đông Giao quát tướng lên:

- Câm hết rồi hả? Có mượn của người ta xem xong phải biết trả lại chứ. Muốn ăn năn luôn hay sao?

Nãy giờ ngồi im, bây giờ Khuê hát hàm:

- Con kia! Mà nói ai ăn? Báo xem xong xé bỏ hay dùng để... chùi dĩa, mà ăn được hả? Đồ hỗn láo, mất dạy!

Đông Giao quay phắt lại, cô sùng sộ.

- Tao hỗn láo mất dạy vậy đó, biết thì đừng có rờ tay vào đồ của tao.

Khue bĩu môi:

- Ai thềm của mà, sợ nhiễm Si- đa chết luôn. Có tờ báo mà làm âm ỉ lên, đồ điên.

Diên tiết, Đông Giao lao lại, tâm trạng của cô đầy bất mãn và kích động, cô túm lấy tóc Khuê và giật mạnh, một tay tát lấy tát để vào mặt Khuê. Không vừa, Khuê đánh lại, một cuộc hỗn chiến âm ỉ.

- Dzô... đánh cho chết nó đi Khuê!

Những tiếng hò hét cổ vũ cho cuộc đánh nhau.

- Cán bộ ơi! Có đánh nhau!

Tiếng chân chạy vào rầm rập, cán bộ trại xông vào giằng hai cô gái ra. Đông Giao làm lì đứng lên. Nhân giận dữ:

- Cả hai lên phòng trực hết cho tôi!

Đi thì đi, Đông Giao trừng mắt nhìn Khuê, cô hả hê nhìn vết sướt dài trên mặt Khuê.

Bắt cả hai người cùng trước mặt mình, Nhân xẵng giọng:

- Hai người có còn tôn trọng nội quy trại không? Không cự cãi, không đánh nhau, vi phạm điều mấy?

Quay nhìn Đông Giao, giọng Nhân dịu lại:

- Hình như ngày nào chị cũng phải quậy tung lên như vậy, thì chị mới vừa lòng hay sao?

Đông Giao đứng im, chính cô cũng không hiểu được mình, nóng nảy và dễ nổi giận.

- Hai người phải viết bản kiểm điểm cho tôi, rõ chưa?

Bây giờ mới có câu trả lời rõ. Nhân cho họ về buồng. Anh quay lại, chiếc áo trắng nổi bật nơi heo hút, Nhân reo lên:

- Cô Nguyễn Phương.

Nguyễn Phương chào Nhân, anh đưa tay bắt tay Huy:

- Anh là...

- Tôi là chồng của Đông Giao.

- À, chào anh! Để tôi cho gọi cô ấy, vừa xảy ra đánh nhau đó.

Nguyễn Phương sững sốt:

- Đánh nhau?

- Có lẽ tâm trạng không vui. Bất cứ bệnh nhân nào khi biết mình vướng HIV, họ đều có những quá khích và bùng thả. Tôi mong sự có mặt hai người giúp cô ấy bình tĩnh lại. HIV là căn bệnh ghê gớm, tuy nhiên nếu sống lạc quan vẫn có thể vượt qua và kéo dài sự sống.

Nguyễn Phương ái ngại quay sang Huy:

- Em nghĩ có lẽ chỉ nên một mình anh gặp Đông Giao.

Huy do dự rồi gật đầu:

- Cũng được.

Không ngờ người đến thăm mình là Huy, Đông Giao khựng lại. Nào cô có muốn gặp gỡ như thế này đâu.

Huy tiến lại, anh chua xót:

- Em khỏe không Giao?

Đông Giao lách người qua, cô ngồi xuống ghé:

- Anh lên đây thăm em lần này thôi, sau này đừng đi thăm em nữa.

Huy ngồi xuống chiếc ghế đối diện, một Đông Giao anh từng quen có những ngày tháng chung sống vui vẻ đâu mất rồi. Trước mặt anh bây giờ là một thân

thể gầy ốm, nước da xanh tái, ánh mắt lạnh lùng vô cảm. Anh đưa tay nắm tay cô, Đông Giao rút tay nhanh lại:

- Đừng đụng vào em. Chúng ta đã là người lạ rồi, em không thích sự quan tâm lo lắng của anh đâu.

Huy nghẹn ngào:

- Anh cứ tưởng hôm ấy em đi rồi sẽ về, nhưng tại sao em không về? Cuộc sống đó có thể mê hoặc được em hay sao?

- Em bị Hùng xe ngựa gia cầm, cuộc đời em xem như bỏ đi rồi, cho nên bây giờ đối với em mọi thứ đều vô nghĩa.

- Cả bé Trúc nữa sao Giao? Em hãy xem ảnh con nè, nó xinh xắn biết bao nhiêu.

Đông Giao mở to mắt nhìn ảnh con. Nó xinh quá, có hai tuổi rồi còn gì nữa, bây giờ hẳn biết nói rất nhiều rồi. Nước mắt Đông Giao chọt rơi xuống, hai vai cô run run theo từng tiếng nấc.

Huy nắm tay cô, không có sự kháng cự, cô để yên tay mình trong tay anh.

- Hãy nuôi con giùm em!

- Em đừng tuyệt vọng quá Đông Giao ạ. Trong thời gian ở đây, em hãy học lấy một nghề để sau này...

Đông Giao chua chát:

- Còn sau này nữa sao? Em sẽ sống được bao lâu đây?

- Theo như anh đọc sách, nếu như em lạc quan, năng động và uống thuốc đều đặn, có thể khống chế được bệnh trong mười năm.

Đông Giao cau mày:

- Anh không an ủi em chứ?

- Anh nói thật. Hãy vui lên em, đừng bi quan.

Huy mỉm cười siết nhẹ tay Đông Giao, cô chọt nghe lòng mình ấm lại như thuở nào.

Nhân thờ nhẹ, câu chuyện về chị em Đông Giao khiến anh thấy buồn lây.

Người ta nói yêu sâu sắc chính là quên mình. Nguyên Phương đã làm được điều ấy. Đứng trước cô, anh nghe có một tình cảm mới lạ nhuộm lên trong tim mình.

Những ngày Nguyên Phương đến thăm Đông Giao, cho anh được gần gũi với cô nhiều hơn.

- Hình như chuyện em kể làm cho anh buồn lây luôn phải không?

Nhân mỉm cười:

- Cũng có.

- Thôi, em đi về đây, tối nay em còn phải đi làm.

- Em chờ chút đi. Anh cũng có việc về thành phố, anh sẽ chờ em về.

- À, vậy thì em cảm ơn.

Lâu lắm rồi, từ ngày chia tay với Huy, Nguyên Phương mới có một tình cảm nhẹ nhàng. Nói chuyện với Nhân, cô thấy vui.

Nhân chạy xe ra, anh thắng lại trước mặt Nguyên Phương, cô giật mình cười khẽ, rồi vịn tay lên vai nah, để leo lên xe.

- Em xong rồi, anh chạy xe đi anh Nhân.

- Vịn cho chắc nghe Nguyên Phương. Coi chừng em nhẹ quá, rơi xuống xe anh không hay, nhớ la lên nghe.

Nguyên Phương phì cười, đánh nhẹ lên vai Nhân:

- Anh làm em như là món đồ hay con gà con vịt vậy, dễ bị rơi xuống xe.

- Đâu có em là con thiên nga thiên đẹp.

- Mới có một mình anh khen em đẹp thôi.

- Nếu như em không đẹp, anh Huy đã không yêu em đến như vậy.

Đang nói biết mình lỡ lời, Nhân nắm tay Nguyên Phương:

- Xin lỗi nghe, anh không cố ý.

- Không có gì đâu.

Nguyên Phương rút tay lại. Nhân tiếc thẳm giây phút được nắm bàn tay mềm mại của người bạn gái bắt đầu thân thiết.

Để chữa thẹn, anh nói:

- Hôm nào anh sẽ đến phòng trà Queen để nghe em đàn.

- Dạ.

Ngồi trên xe Nhân, Nguyên Phương bâng khuâng. Có một thời cô và Huy như thế này đây. Nếu như cô đi lấy chồng... có lẽ Đông Giao sẽ chịu gặ̣p Huy. Cô vẫn bướng bỉnh, dù tận trong lòng Đông Giao hiểu rõ một điều: Suốt đời, trái tim của cô chỉ có hình bóng Huy.

“Em ở đâu hồi mùa thu tóc ngắn

Giữ hộ anh màu áo lụa Hà Đông

Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng

Giữ hộ giùm anh bài thơ tình lụa trắng”.

Tiếng đàn của Nguyễn Phương ngân dài rồi tắt hẳn, những tiếng vỗ tay ào ào. Nguyễn Phương đứng lên chào khán giả, rồi bước xuống bàn với Nhân. Anh kéo ghế cho cô ngồi:

- Tiếng đàn của em thật tuyệt vời, lại là bài thơ của Nguyễn Sa anh rất thích. Hồi đi học, bọn anh hay hát bài này.

“Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát

Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông”.

Nguyễn Phương mỉm cười, cô rút khăn tay lau mồ hôi. Nhân gọi cho cô ly cam vắt. Anh âu yếm ngắm cô, chiếc áo dài bằng lụa trắng cô mặc trông xinh quá.

Ánh mắt quá dịu dàng của anh làm Nguyễn Phương bối rối.

- Ngày nào anh cũng đến như thế này... Để dành tiền cưới vợ chứ, anh Nhân.

- Nếu cô ấy chịu làm vợ anh, anh sẽ để dành tiền.

Cuộc đối thoại “nguy hiểm” quá. Nguyễn Phương lảng ra:

- Tuần này có lẽ em sẽ không đi thăm chị Đông Giao được.

- Em né tránh anh chi vậy Nguyễn Phương? Chẳng lẽ em muốn ở như vậy để... chờ Huy suốt đời?

- Đâu có. Mình đừng nói chuyện này nữa, được không anh?

- Em càng tránh né, anh càng muốn em quay về với sự thật. Phương ạ! Anh chờ em mà, chờ cho đến khi em quên mọi tình đầu của em mà thôi.

Nguyễn Phương van lơn:

- Anh đừng làm em khó xử.

Nhân thở dài:

- Thôi, anh sẽ không nói nữa. Tóm lại giữa chúng ta vẫn là tình bạn bè phải không?

- Phải.

Nguyễn Phương đưa tay ra bắt tay Nhân. Anh siết tay cô, cả hai nhìn nhau cười.

Đông Giao hốt hoảng nhìn những đốm đen trên thân thể mình, nó giống như những vết ghẻ lở. Cô toát mồ hôi. Không thể nào... Bất giác cô rú lên.

- Không... không thể nào...

- Gì vậy Đông Giao?

Bích sững sờ nhìn thân thể Đông Giao, cô hiểu đó là sự khởi đầu của căn bệnh. Gần đây Đông Giao cứ lẩn lộn suốt đêm, cô ăn rất ít.

Đông Giao run rẩy:

- Chị nói đi Bích! Có phải... nó không?

Hỏi xong, Đông Giao hồi hộp chờ cái lắc đầu, và quả thật Bích lắc đầu:

- Chị không biết, em cần báo với cán bộ y tế.

Đông Giao sụp xuống:

- Em biết... em biết là nó.

Cô khóc òa lên, cô nghiến răng. Khóc ư? Hèn lắm. Chính cô đã chọn lấy cho mình ngõ cụt, bây giờ có khóc lóc được gì đâu.

Rồi những sợi tóc của cô sẽ rụng hết, nước da tím tái, cô sẽ sụt cân nhanh chóng và còn lại một bộ xương bọc da.

Đông Giao bung mặt, cô cảm thấy tức thở đến không chịu được. Lao ra ngoài, Đông Giao nhào lên đám cỏ xanh, cô nằm đó chết lặng.

- Đông Giao!

Nhân chạy tới:

- Có anh Huy và cháu Trúc lên thăm. Chị vào trong thay quần áo, rồi ra nhà thăm nuôi.

Đông Giao ngồi dậy:

- Tôi không muốn gặp, cán bộ nói họ hãy đi về đi.

- Có cháu lên thăm, chị cũng không muốn gặp sao?

Đông Giao cộc lốc:

- Không.

- Chị không nên có thái độ này, thật ra anh Huy rất thương chị.

Đông Giao ngồi im, đầu cô cúi sâu xuống. Tất cả muộn rồi, thân chết đang gọi cô, lưỡi rìu sắp vung lên cao rồi.

Nhân ngồi xuống đám cỏ xanh:

- Tôi biết chị tuyệt vọng. Nhưng nếu đã chấp nhận số phận mình, tại sao chị không sống cho có ý nghĩa trong những ngày còn lại của mình.

Giọng Đông Giao yếu đuối:

- Tôi không biết mình phải làm gì hết.

- Chị ra gặp chồng và con của mình. Việc gặp chị, cũng cho anh Huy và cháu bé niềm vui.

- Hãy để cho họ tập sống không có tôi. Chuyện ấy đã có trong quá khứ rồi. Gặp nhau rồi cũng sẽ có một ngày tôi đi xa, có ích lợi gì đâu.

- Chị đừng nói như vậy. Nào, đứng lên đi!

Nhân đưa tay để nắm tay Đông Giao kéo lên. Cô giấu hai tay của mình ra sau lưng:

- Anh đừng bao giờ chạm vào tôi, anh không nghe là căn bệnh của tôi đã phát tác rồi hay sao?

Nhân thản nhiên:

- Tôi không sợ, nếu sợ tôi đã không làm việc trong môi trường này.

- Nhưng tôi sợ lắm.

- Nào, đứng lên đi!

Đông Giao đứng lên. Ý nghĩ sắp chết khiến cô không muốn gặp con mình. Đông Giao chạy vụt ra khu nhà thăm nuôi. Huy bước ra, tay anh dắt bé Trúc. Nó mau lớn quá, để tóc dài, cột nhõng đuôi sam. Đông Giao ngậy người ra nhìn con.

- Mẹ!

Nó chạy ào lại, Đông Giao xúc động, cô muốn lao đến con, ôm nó thật chặt vào lòng, hôn lên đôi gò má phúng phính của con, nhưng cô đành rơi nước mắt:

- Mẹ rất muốn ôm con, nhưng mẹ lại không có quyền ôm con Trúc ơi.

Huy bế con đến gần sát Đông Giao, anh chua xót nhìn cô:

- Em ôm quá Giao ạ.

- Đừng tội nghiệp em! Em đã chọn con đường khúc khuỷu để đi, em phải chấp nhận thôi.

- Anh cũng có lỗi với em.

Huy choàng tay qua vai Đông Giao. Tủi thân, cô khóc òa lên.

- Em hư hỏng, lẽ ra anh nên bỏ mặc em.

- Anh đã vì hình bóng của quá khứ, làm cho em đau khổ. Cho đến lúc em không còn là của anh mới nhận ra quá khứ là cái bóng, điều anh tưởng không

còn nữa chợt hiện diện, cho anh cảm giác nuối tiếc. Anh càng tiếc nuối hơn, khi em vì anh mà cứ dấn sâu vào con đường không có lối thoát. Anh suy nghĩ kỹ rồi, anh sẽ rước em về nhà, trị bệnh cho em. Em sẽ lành bệnh.

- Không thể nào đâu anh.

Huy lau nước mắt trên má Đông Giao:

- Đừng khóc nữa em, con đang mừng em.

Đông Giao run rẩy sờ tay lên mặt con.

- Trúc ơi! MẸ yêu con.

- Sao không nghĩ mà cứ ngồi làm hoài vậy Giao? Sắp về nhà đoàn tụ cùng gia đình nên nôn nóng quá không ngủ được phải không?

Đông Giao mỉm cười nhìn lên, cô đưa mảnh vải mình đang thêu khoe với Bích:

- Em thích đôi chim vành khuyên lắm. Đây là lần đầu tiên em tỉ mỉ thêu đó.

- Em mới học thêu mà thêu khéo thật.

- Cho đến bây giờ em mới biết mình cũng đâu đến nỗi phải bỏ đi. Tiếc là em đã tạo cho đời mình khúc quanh.

- Thật ra, em khó tìm được người đàn ông nào cao thượng như chồng em. Có rất nhiều người như chúng ta, khi chân lữ bước rồi, muốn tìm một người đàn ông hoàng, tìm cũng không ra. Về nhà lần này, em nên sống có ý nghĩa.

- Em hiểu rồi.

Đông Giao mơ màng hình dung ra gương mặt của con nó xinh quá. Bỗng dưng lúc này Đông Giao chợt nhận ra cuộc sống có ý nghĩa, không lạnh lùng, hoang vắng như những ngày chung sống với Minh Vũ. Nhớ lại cuộc sống ấy, Đông Giao còn sợ hãi, cô không hiểu tại sao mình có thể sống một thời gian dài như thế nữa.

Ngày mai, ngày mai, Đông Giao chợt thấy tha thiết với cuộc sống hơn bao giờ hết. Tiếng trống đánh đôi ca gác vang lên trong đêm, một âm thanh quen thuộc Đông Giao từng nghe lúc cô vào đây.

Cất khung thêu, Đông Giao nằm xuống nhắm mắt lại, cô mơ một ngày mai Huy đến đón cô về đoàn tụ.

Cơn mưa tầm tã và dai dẳng cuối tháng mười, mưa bay qua những cánh đồng, trở thành một màu xám ngắt mịt mờ.

Hai ngày ngồi nhìn mưa, chán quá. Lần đầu tiên Đông Giao thấy ham làm việc, ham được băng mình bên ngoài. Chiều hôm qua toán đi nhổ cỏ lúa về cứ bi bô, rồi toán đi làm cỏ mía, mang về nào mía, trái thù lù... xúm xít nhau cùng ăn mía. Đông Giao thèm như họ.

Nhân bước vào trại nữ, anh lựa năm cô để mang cơm ra ruộng. Đông Giao xin đi. Nhân lắc đầu:

- Chị không khỏe, nên ở nhà.

Đông Giao nằn nì:

- Tôi khỏe rồi. Cán bộ cho tôi đi đi, với lại tôi sắp được về nhà, không lẽ cán bộ sợ tôi trốn.

Nhân lưỡng lự gật đầu:

- Chị nhớ mặc áo mưa vào kéo ướt sẽ bị lạnh.

- Dạ.

Đông Giao vui mừng chạy vụt vào bên trong thay quần áo. Năm phút sau cô tập hợp ở phòng trực. Đông Giao mang thức ăn, còn bốn người kia mang cơm. Họ bắt đầu lên đường, khoảng đường dài hơn một cây số. Mưa lâm râm, màu trời xám xịt. Gió thổi mạnh.

Bích cầu nhàu:

- Em điên thật, được ưu tiên ở nhà lại đòi đi. Trời mưa ra ngoài lạnh, có sung sướng gì đâu.

- Em sắp rời trại về nhà trị bệnh, cho nên em muốn được làm việc, những công việc mà trước đây em tưởng mình làm không nổi như sàng gạo hay vác đồ nặng, hoặc đi bộ đến hàng cây số.

Bích đi gần Đông Giao:

- Lạnh không?

- Không lạnh lắm.

Cô bước theo ba người đi trước. Chỉ cần vượt qua cây cầu ván nhỏ này thôi, đi bộ một trăm thước nữa là đến chốt, ba người trước đi nhanh quá. Đông Giao hỏi Bích:

- Nhanh lên đi chị!

Cô bắt đầu chạy. Cây cầu trơn trượt, Đông Giao vừa đặt chân lên cầu, cô giật mình vì tiếng rắc... rồi... ùm... Cây cầu ván sụp gãy đôi. Đông Giao hãi hùng

nhìn ba người cùng rơi... Dòng nước dưới chân chảy siết. Bích độ̀ người ra, sau đọ́ cô hét lên:

- Cứu... cứu... có người té suối.
- Chị biết bơi không Bích?
- Không! Cứu ...cứu... có người té suối.

Ba người bên dưới chơi vơi. Hoa biết bơi còn hai người kia thì không. Họ quỳnh quáng nắm chặt lấy áo Hoa. Làm sao đây? Cấn môi, Đông Giao quyết định nhảy xuống suối, phụ với Hoa vớt hai người kia lên. Cô nhảy ùm xuống dòng nước.

Bích thảng thốt:

- Đông Giao...

Đông Giao bơi nhanh đến chỗ ba người đang bám víu nhau.

- Hoa! Cậu để mình giúp cho!

Thấy Đông Giao, Khuê mừng quỳnh chụp lấy. Đông Giao hét:

- Đừng có ôm tôi chặt quá!

Cô để cho Khuê ôm người mình, hai chân sải dài để bơi. Mang được Khuê vào bờ, Đông Giao dặn dò:

- Cậu lên ngồi đọ́ đi, tôi ra phụ Hoa.

Ra đến giữa dòng suối, Đông Giao nắm tay Diễm, hét bảo Hoa:

- Bây giờ cậu tự bơi đi!

Bị uống nước nhiều quá, Diễm hoảng sợ ôm Giao cứng ngắt.

- Cậu buông mình ra thì mới bơi được chứ Diễm...

Đang nói, Đông Giao kinh hoàng, cái chân của cô dường như cứng đờ, không bơi được nữa. Đông Giao bị vọt bẻ, trời lạnh quá cô tuyệt vọng cố cựa người, người, và càng cố gắng, toàn thân Đông Giao cứ chìm dần xuống cùng với sức nặng Diễm đang ôm cô.

Đứng trên bờ Bích hãi hùng:

- Giao! Em làm sao vậy, trồi lên đi chớ!

Hoa bơi vào bờ, lúc này cô mới nhìn lại, sao không thấy Đông Giao và Diễm đâu cả. Cô nhào lại xuống nước gào lên thất thanh:

- Đông Giao... Diễm... Hai người đâu rồi?

Đông Giao nhô người lên:

— Cậu giúp mình đưa Diễm vào bờ. Nước chảy siết, ba cô gái cứ quay ngang vật vã với dòng nước, đến mệt đuối với vào bờ nằm sấp trên cỏ...

- Bích! Đông Giao tỉnh lại.

Định tỉnh lại, Bích lết đến gần Đông Giao, cô làm hô hấp cho Đông Giao dù hã y còn mệt lả:

- Giao! Cậu tỉnh lại đi

Ừ... ờ Đông Giao nôn ra toàn nước. Cô bắt đầu tỉnh lại và vụt ôm chầm Bích.

- Cám ơn cậu. Nếu không có cậu, mình đã chết rồi.

Bích cười:

- Cậu chết như thế nào được. Ngày mai cậu phải về nhà đoàn tụ với gia đình. Có chết thì mình với Diễm nè.

- Chị không ghét em nữa sao? Em cứ quậy tung lên và thậm chí tụi mình còn đánh nhau.

- Nhắc chuyện ấy làm gì. Nhưng nếu chị là em, chị sẽ không về nhà Giao ạ. Cuộc đời của chúng ta, nữ nào mang bệnh cho chồng và cho con.

Đông Giao lặng người. Cô sống quá ích kỷ không?

Gió thổi ù ù, một chiếc xuồng máy đang rẽ sóng tiến phẳng phẳng về phía họ. Nhân đứng trên xuồng hét to:

- Không chuyện gì xảy ra chứ?

- Dạ không.

Đông Giao lặng lẽ bước lên xuồng máy. Chờ cho thuyền máy đi, cô mới ngáp ngừng:

- Cán bộ! Ngày mai tôi muốn ở lại có được không?

Nhân ngạc nhiên:

- Chị có điều kiện về nhà sao không muốn về?

- Tôi muốn được xin chuyển về làng Hòa Bình, ở đó có những người bệnh như tôi. Tôi suy nghĩ kỹ rồi, căn bệnh của tôi có một ngày nó tái phát, tôi không muốn anh Huy và con tôi chứng kiến ngày nào đó tôi ra đi.

Nhân gật đầu:

- Tôi sẽ trình bày nguyện vọng của chị với ban lãnh đạo trại.

Bích nắm tay Đông Giao:

- Em can đảm lắm!

Đông Giao cười nhẹ, nụ cười như mếu trên vành môi nhợt nhạt. Ngày mai Huy sẽ đến với bé Trúc. Hai cha con sẽ buồn, nhưng rồi cuộc đời và công việc cuộc sống sẽ cho hai cha con lãng quên cô.

Hãy để còn kỷ niệm đẹp cho nhau!